

og som det er udtalt af den ærede Ordfører, og som det overhovedet fremgaar af hele Situationen, ville de Forslag, vi her have til Behandling, naar anden Behandling er til Ende, ikke derved have faaet deres endelige Form. Det er udtalt, og det er jo ogsaa ganske naturligt, at naar man i Løbet af 2 Maaneder eller noget lignende skal behandle denne store, omfangsrige Sag, selv om den nu er fremsat paa Grundlag af en Kommissionsundersøgelse, og selv om den er bearbejdet nok saa godt af Regeringen, saa kan man ikke vente, at alle forskellige Opfattelser, der maa gøre sig gældende under Behandlingen af denne Sag, skulle give sig et saadant Udslag, at det kan være et fuldt færdigt Produkt, der foreligger efter to Maaneders Forløb. Og det maa jo saa meget mere være Tilfældet, at det kun er Hovedsagen, der tages Stilling til her, som det jo er forud givet, at der skal gaa et Valg imellem den Behandling, som nu ret snart vil slutte, og det videre Arbejde paa disse Forslag. Dette har selvfølgelig gjort, at en hel Del Synspunkter ikke ere komne frem her under Behandlingen, og i hvert Fald, at man ikke har taget det Standpunkt til forskellige Dele af Forslaget, som man ellers vilde have kunnet og vilde have været nødsaget til.

I Begyndelsen af Betænkningen er der jo henvist til, at endogsaa ret store Spørgsmaal ere skudte ud i Fremtiden, ikke alene mindre Ting, men ogsaa saadanne Ting som Spørgsmaalet om en bedre Uddannelse og om en hensigtsmæssigere Skoleordning og lignende har man tænkt sig skudte ud til bedre Tider, det vil sige, til man havde Tid til at behandle disse Sager. Det har for mit Vedkommende gjort, at jeg staaar her som Medlem af Udvalgets Flertal og anbefaler disse Forslags Vedtagelse, uagtet der er Omraader, hvor jeg ikke mener, vi have naaet det, vi burde naa. Jeg sigter her navnlig til eet Omraade, og det er Uddannelsesstiden. Jeg er ganske klar over, at vi skulle have veluddannede Soldater, Soldater, som kunne udnytte de Vaaben, de Midler, der staa til deres Raadighed, Soldater, som ogsaa have lært at lyde, have lært saa meget, at de kunne bruges i Ledelsens Tjeneste. Men jeg kan ikke andet end mene, at den Tid, man fordrer til Uddannelsen af disse Soldater, er større, end den behøver at være. Jeg ved nok, at det, man foreslaar her, er i væsentlig Grad det samme, som vi have haft hidtil. Men jeg tror, at man med Rette kan gøre gældende, at jo bedre op-

lyst Befolkningen er, jo lettere lærer den det, den skal lære. Jeg kan ikke tro, at den sidste Menneskealders Arbejde er gaaet saa daarligt hen over vort Folk, at man skulde have nødig at anvende den samme Tid paa at uddanne det til det samme Arbejde, til den samme Tjeneste, som man har maattet bruge for 40 Aar siden.

Ud fra denne Betragtning mener jeg og har jeg arbejdet paa, at vi skulde komme længere ned med Uddannelsesstiden. Jeg tror ikke, det er nødvendigt, at man skal anvende 180 Dage, 6 Maaneder, paa den første Uddannelse for Fodfolkets Vedkommende. Jeg tror, at man kan forkorte denne Tid endogsaa meget betydeligt, hvis man bygger noget mere paa vore Skytteforeninger. Ja, jeg siger meget betydeligt, naturligvis er det relativt, hvad man forstaar derved, men allerede den Uddannelse, Skytteforeningerne give deres Medlemmer nu om Dage, er ikke saa lille. For noget over 30 Aar siden, da jeg stod som Soldat i Hæren og havde Skytteforeningsuddannelse, saa jeg vel, hvor meget vi var forud den Gang. Sætter man noget mere ind paa den frivillige Uddannelse gennem Skytteforeningerne, tror jeg, som sagt, vi kunne gaa meget betydeligt ned med Fodfolkets Uddannelse. Jeg peger paa den Vej, for jeg tror, den er fremkommelig. For de særlige Vaabens Vedkommende gælder det jo og med Rette, at der maa en længere Uddannelsesstid til, men jeg kan dog heller ikke se rettere, end at der her var en Vej at komme frem ad, uden at forringe Værdien af det uddannede Mandskab. Lad mig pege paa Rytteriets Uddannelse. Nu foreslaar man jo i Hærlovsforslaget en Uddannelsesstid for Rytteriet, som er lig den nuværende. Det heldige derved er, at man saa samtidig kan foreslaa en langt mindre Rytterstyrke. Men jeg kan ikke tro, at man, netop under Hensyn til, at man kun skal bruge 334 Mand om Aaret, skulde have nødig at uddanne disse 334 Mand eller rettere 318 Mand af de 334 i ikke mindre end 19 Maaneder. Naar man ved Sessionerne tager det Hensyn — og det kan man tage —, at man faar Folk, som særlig ere øvede i at behandle Heste og i at sidde til Hest, hvad i Alverden behøve de saa at ligge 19 Maaneder inde for at lære Resten?

Dette peger jeg paa, og noget lignende tror jeg man kan gøre ved Valg gennem Mandskab til de øvrige Vaabenarter. Jeg peger paa det, fordi det spiller en saa